

Ellie Morton elbeszélései: **Kínai leánykereskedők**

mat legal

10 OCT 1927

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

Strandoló nő

Francia reprodukció

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szent-györgy-tér. (Bejárat Lonovich-u)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés,
manikűr. 33

Gyémánt Gáspár

paplanos és kárpitos, Gyárváros Tigris
utca 7
Vállal minden a szakmába
vágó munkákat — — 41

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

„Tries” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timisoara, IV. Begajobbsor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timisoara 11. kerület
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után
pontosan készülnek. Javításokat soron ki-
vül elintéz.

Puskás Péter

Épület és butorasztalos
Timisoara III. Bul. Carol 68
(Hunyadi ut)

Elfogad minden e szakmába vágó
munkát a legjobb és legolcsóbb
kivitelben

Fassbinder Lajos

Uriszabó, 43
Temesvár, II. Három király u. 4 szám,
készíti a legdivatosabb öltönyöket, a-
legkényesebb izlésnek is megfelelően.
Postamunkákat is vállal! Szólid árak!

Gelbermann Menyhért

Dentist — fogász

Timisoara, IV. Kossuth Lajos u. 19. szám
mindennemű

Fogmunkák,
Fogpótlások

38
kaucsuk és aranyban!

Gutjahr György

Timisoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régí toll felfris-
sítése.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerésznél
Timisoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tá-
ban Timisoara, Mehala
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timisoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Szolongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szólid árak mellett! 28-7

Vésnöki munkák:

Zászlószegek
Sportérmek
Egyesületi jelvények,
Rézbélyegzők
Z o m á n ctáblák (27—36)
Rézajótábla

Legolcsóbban készülnek
Ékszereseknek külön árjegyzék
Atelier de Gravura, Timisoara I.
Piața Sf. Gheorge No 4.

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.
Mindennemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

„Alice”

női és férfi fehérneműszalon
TIMISOARA,

Gyárváros, Három Király ucca 4. sz.
Vállal mindennemű női és férfi fehérneműek
készítését. szőlid árak mellett. Tegyen egy
prótarendelést! 40

Száva Vémits

Asztalos

Kész háló, konyha berendezés
olcsó árban kapható
Gyárváros, Tigris utca 25. 36

„Megváltás”

poloskairtószet minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butorüzletében, II. Mérleg-utca 4 szám

Granatir Traján

Műkelfestő és vegytisztítóintézete
Fiók: Timisoara III. Hunyadi ut 6.
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő-her-
ceg ucca 12. a Várady plissé és
gouvre intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását. 7

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéz
PINKERTONBOY

Timisoara — Telefon 75

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira

Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
lainkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucarestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENGI

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Látogatás a műteremben

Ella reggelenként mindig sokáig szokott tartózkodni fürdőszobájában. A falakra szép mintájú perzsa szőnyegek voltak aggatva. Az egyik sarokban pamlag, prêmes takaróval beborítva, ezzel szemben volt — rózsaszínű márványból — a fürdőmedence lépcsője. A szélén egy bronzból öntött meztelen nő alakja, ki ezüst korsókból önti a vizet, az egyikből hideg, a másikkból meleget. Az ajtó mellett egy hófehér márványasztalon szélszórton apró szerszámok, toalettszerek heverték, amelyek nélkülözhetetlenek egy elegáns, divatos urilány részére.

Ella mozdulatlanul ült a langyos, illatos vízben. Itt volt már vagy husz perc óta. Elnézte, mint törik meg a lassan hullámozó víz kifejtett, pompás mellén, gyönyörködött combjai gyönyörű formáiban, melyek a csipőtől elindulva, a medence táján kissé kiszélesedve, szoborszerű tökéletességgel futottak le a térdig.

Hanyat feküdt a medencében, jóleső bizsergés fogta el minden vízpaskolásra, néha-néha végigsimogatta mell-

halmait, óvatosan tapogatta meg udvaros, rózsaszínű bim-bóját, azután behunyta a szemeit és ábrándozott.

Ella minden vagyona és szülei társadalmi állása dacára nagyon hamar függetlenítette magát és már tizenhatéves korában azonosította magát a szabadszerелеm ta-naival. Szép volt, fiatal, forró és igazán csak testi kielégülések vezették, azóta már három év elmúlt, ma tizenkilenc éves és még mindig nyugodt szívvel állíthatja magáról, hogy még nem tudja, mi az a szerelem, még nem volt szerelmes.

Azaz, két-három hete már ő is tudta és érezte, mi az. Különösen, váratlanul történt és igazán nem tudta mikor... csak érzi, hogy szerelmes, hogy akarja azt a férfit, aki egészen, egészen más mint a többiek.

György szobrász volt, lelkes, fiatal, művészember, aki mindenben csak az általános szépet kereste, látta és találta — s talán éppen ez a hidegsége volt az, ami Ellát meghódította...

Ella hirtelen fölnyitotta a szemeit, érezte nincs egyedül.

A szobalány dugta be fejét az ajtó hasadékán.

— Kisasszony kérem, már fél tíz...

Mihelyt a lány kiment, Ella fölemelkedett és kilépett a medencéből. A gyémántszerű vízcseppek halkán gurultak le hófehér bőrén, karcsu testén, melyre csakhamar bolyhos, puha lepedő feszült és Ella hanyagul végigdől a kereveten.

— Anna... a ruhámat...

A szobalány nesztelenül hozta el a hálószobában kikészített ruhát, fehérneműt és segíteni akart, de Ella intett a kezével.

— Nem... majd, én magam...

Lassan nyújtódzkodva öltözködéshez látott. A legszebb, legfinomabb ingek közül vett egyet magára, majd elől kacéran nyitott selyemnadrágot, tükör előtt igazítva meg hosszasan fodrait és ráncait, míg maga is elszégyelte magát és gyorsan belebujt a kombinéba.

Azután bekapcsolta a selyemharisnyák szárába a selyemharisnyakötők cizellált, ezüst csattját, a harisnya varrását két kezével hátracsá-

varta, hogy minél inkább érvényesüljön lábának tökéletes formája és magára vette ruháját.

Szürke, ezüstszinű ruhát vett magára, egészen egyszerűt, mely azonban feszes volt, kiemelte szép termetét és rövid volt, hogy talán térden felül többet elárult a kelleténél.

Mégegyszer végignézett magán a tükörben és meg volt elégedve.

— Elcsábitom én őt... ha másképpen nem megy —, mondta magában és lassan elindult az első bérkocsiállomás felé.

Ott kocsiba ült és György műterméhez hajtatott.

A szobrász udvariasan, de a tőle megszokott hidegséggel fogadta s amidőn Ella előadta újabb kérését, helyeslőleg bólintott fejével.

— Kérem... félmellakt... ugyanis jó... parancsoljon befáradni ebbe a kis fülkébe és átöltözni...

Ella kíváncsian lépett be a meghitt, budoárszerű benyilóba. Két kényelmes szék, toalettasztal és egy három részből álló nagy forgatható tükör, hogy a modellek lássák magukat benne — volt butorzata.

Ella levetette ruháját, letolta hófehér vállán kombinéja pántjait és lejjebb csuszattatta ingét, valamivel lejjebb, mint az a halvány, vonalszerű mélyedés, ahol a testből kettéválnak és kidomborodnak azok az izgató, gyönyörű, tökéletes lányhalmok.

Mosolyogva és kissé szégyenkezve jelent meg az ajtóban. Még jobban érvényesült magas termete és formás karjai csodálatosan karcsu volt.

György mintha észre sem vett volna semmit, rögtön

elhelyezte, ügyes és könnyű kézzel igazította meg haját, fejtartását, azután hozzálátott a munkához.

Ella szemei szinte lázban égtek, úgy tapadtak a férfire, szerette volna ledobni ruháit, megmutatni magát meztelenül a férfinak, hogy fölingerelje vérét, fölkorbácsolja, hogy az ne tudjon magán uralkodni.

A szobrász levette róla szemeit és minden figyelme az agyagra fordult. Ella megmozgatta észrevétlenül csipőit, inge lejjebb csuszott, még... még... Már fél keble kidomborodott, a bimbók, a kemény bimbók tartották csak az ingét. Még egy riszálás és az ing ölébe hullott, hatalmas, pompás, leszorított mellet előreugrott keményen, lányosan, ruganyosan.

A festő dolgozott, lázasan hajolt az élettelen anyag fölé, mely mesteri kezei között élni kezdett s csak akkor hökkent meg, amikor ismét fölvetette szemeit. Odanézett merően azokra a hófehérbőrű, rózsaszínközepű gömbölyű halmokra, azután visszakapta tekintetét. Dolgozott tovább, de keze idegesen remegett, arcát gyöngye vérhullám öntötte el, egyre gyakrabban és hosszabban nézett fel munkájából és pihent meg tekintete a gyönyörű lány csodás, meztelen keblén.

Ellán vad remegés futott végig:

— Észrevett... lát... megfogtam, az enyém... — ujjongott bensejében és vad türelmetlenség vonaglott át szívár, szerelmes tagjain. Érezte, rögtön itt van a perc, az a szent, lázas, forró perc, melyben beteljesedik álma...

Ugy tett, mintha semmit sem vett volna észre, csak később, mikor már látta, hogy a férfi már-már nem bír ma-

gával, csillogó szemei csókolva felizgatva tapadnak fedetlen testére, szólt rá hirtelen:

— Mit néz úgy... — és csodálkozva lepillantott magára, úgy tett, mintha csak most vette volna észre meztelenségét, fölsikoltott, ijedten kapta fel a lecsuszott inget, formás piros ajka sirásra torzult.

— Szégyelje magát... látott... és nem szól...

Arcát pirosság öntötte el, leborult a pamlagra, melyen ült és félig meztelen fiatal testét gyenge zokogás rázta meg.

A férfi tanácstalanul emelkedett fel az állvány mellől és pár ösztönszerű lépést tett feléje.

— De Ella... én igazán...

A lány mindjobban igyekezett beleburkolódni ruháiba, de közben messzire feltűrődött szoknyája és selyemharisnyái, csillogó harisnyakötőcsattja felett kéjesen simult meg a nadrág selyem fodra.

A férfit elöntötte a vér. Még tétozva tett néhány lépést, de azután leborult a lány mellé, vadul átkarolta és csókolni kezdte.

— De Ella... Ella... hiszen szeretem... szeretem... — és mámoros vad vágyak lepték meg, amikor csókos szája a meztelen kebelhez tapadt, amidőn nyelve borzongva szaladt végig a kemény bimbókon, úgy érezte, már régen, nagyon régen szereti, vágyik erre a lányra.

— Ella... édes, forró, puha Ella...

— Jaj..., mit csinál... — sirt föl lihegve a lány és buján odafeszítve ruganyos testét a férfinak, összecsókolta az arcát, és magához huzta a pamlagra.

Az üresen maradt állványról hangos koppanással leesett a kálapács és mozdulatlanul terült el a műterem szőnyegén.

— Vége —

Brandstädter Károly erotikus elbeszélései:

CSAK EGY BOY!

— Eredeti kézirat —

Ilyen szép dolgok csak a mesékben vannak és ott sincsenek már, mert a mesékben mostanság egészen másról van szó! ...

I.

Az utszéli fák fehér hóvirággal ruházkodtak fel. Az ucca zsongása úgy muzsikált, mint a hegedű.

Egy leány ment végig az uccán, prémes bundája alól kivillant a formás lába, sapkájára táncolva hullottak a hópelyhek. Olyan izgató volt a járása, mind azon nőknek, akik naponta édes ölelésben, forró csókból részesülnek.

Egy fiu jött vele szemben. Vörös blúz és fekete nadrág volt rajta. Egy pinkertonboy. Az asszony ránézett a fiúra, hosszasan ránézett és mosolygott. Egy álom volt ez. A fiu utána ment. Az asszony izgatón haladt előtte. A fehér fák kísérték. Mentek. A belső város sétatücskjéhez értek. Ott a fiu az asszony mellé került. Most szólni kellene valamit. Az asszony bundájának prémje a fiu szegényes, rikító, vörös blúzához ért. A boy remegve azt mondta:

— Bocsásson meg ...

A nő szelíden megállott. Testéből valami parfüm áradt a fiuhoz, akinek arca piros lett, mint az egyenruhája.

— Velem jön? — kérdezte a nő. A fiu boidogan, gyáván csak bólintani tudott, szólni nem.

A nő intett egy autónak. Beült és a fiut maga mellé vonta. Az autó rohant. A fiu úgy érezte magát, mint valami egzotikus herceg Oda-lán egy gazdag, egy szép nő és ő, a szegény boyfiu. Odon dajkamese jutott az eszébe, amelyben királyfiu lett a kolduskölyökből. A lenézett és elüport hernyó így változik át valamely kábitó és titokzatos napon gyönyörű és szárnyaló pillangóvá ...

A nő enyelgett vele a fedett autóban, tűzbe hozta fiatal véré, bizsergésbe a tagjait. A tizenégyéves fiu eddig még nem ismerte a szerelmet, de most rájött, mint egy kábulat és elborította.

Az autó megállt. A nő elegánsan kiugrott. Egy csodaszép villa előtt álltak. A fiu melegen, riadtan, sá-

padtan követte. Elakadt a lélekzete, elakadt a gondolata és a szédülés kergette, meg a kamaszvár. Azt hitte, hogy csalódnak az érzékei, hogy ez valami földöntuli, lázszülte káprázat. Hát tényleg kell ő egy ilyen szép, gazdag asszonynak? A nő is sápadt volt, a kéjes felindulástól vonaglott az ajka. A nők azon fajtájához tartozott, akik ráfeküdnek és kiszívják az ifjúságot, mint a levéltetvek a pálma frissen sarjadzó hajtásait.

A fiatalemberek ezzel nem törődnek, még ha a haláluk volna is egy ilyen nő.

A tiszavirág csak egy napig él s még sem panaszkodik, hogy fiatalon halt meg. Az idő különben is nagyon relativ fogalom.

Benn voltak már a palotában, az asszony és a boy. Kéjesen tekintettek egymásra. A fiu ebben a percben hitte a csodákat, minden földöntuli hatalmat, Boszorkányokat, elátkozott lelkeket, amelyek fekete kutyák képében bolyonganak a világon. Reszketett a teste. Mi fog most történni.

Egy szobába értek. A nő idegesen szólt oda a fiunak:

— Menj egy kicsit a mellékszobába és ha hivlak, jöhetsz!

A fiu engedelmeskedett. Fiatal teste már egészen forró volt, de a kábulatnak vége lett. A csodákban és babonákban nem hitt már. Egy ritka, bámulatos, szenzációs szerencse az egész. Ez a szép, meleg nő sem a földöntulról nem jött, se árnyék, hanem egy feszes, fehér, forró nőstény, akinek egy fiatal fiu kell.

— Jöhetsz!

II.

A fiu még sohasem látott egy urinőt ágyban. Más nőt se látott, mert a mamájának nincs ágya és a diványon hál; a Rózsai huga pedig egy urinő bár, de nem alszik otthon. És az előbbeni szép urinő az ágyban fektült. De kicsoda ágyban. Csupa csipke és csupa selyem. És testén

csak egy könnyű paplan. És a fiu látta, amint az inge kissé lecsuszott róla a keblek halmára. Éppen olyan volt így, mint a tündérkirálynő ja barlangvasutban. És igazi, nem viaszkból van. A fiu csak állt és nézett. A szemét egészen kinézte.

— Mit nézel?

— Semmit!

Pedig akkor már kikandikált a paplan alól a lábszára combig és a fiunak volt ujra mit néznie. A comb olyan rózsás és karcsu volt, hogy nem lehetett betelni a megbámulásával.

A fiu nagyot sóhajtott és látta, hogy a nő nézi őt.

— Miért vagy olyan vörös, mint a rák.

A fiu azt mondta, hogy nagyon melege van.

— Hát mitől? — kérdezte a nő és a boy, maga sem tudta, hogyan merte, megmondta, hogy attól van, hogy ő még ilyent sohasem látott.

— Milyet?

— Ilyen szépet, — mondta a fiu és érezte, hogy valami mámoros illat árad feléje és egészen elkábul bele. Az urinő nevetett:

— Természetesnek találom, hogy te is levetközzél! Hozzám fogsz feküdni. Furcsa volna, ha halogatva bámulnánk egymást és más semmi sem történné köztünk.

És ujra mosolygott. A fiu szaporán vetközött, kissé küzdött szemérmével, de a nő gyorsan oda nyúlt a nadrágtartójához és vidáman, kedvesen kigombolta.

Az ing egészen lecsuszott kebléről és már csak a bal bimbón lógott.

Megszorította a fiut mindenütt. Aztán, amikor a fiu egészen meztelen volt, a nő mellé bujt. Egészen elfogta a kéz, az izgalom.

Egy óra hosszáig hánykolódtak egymáson és közben a fiu megtanulta a szerelmet teljes egészében és teltett a tanítónénin.

Egyhangu csókcsattanások és fehér zökkenések és közeledett hozzájuk a kéz ... Testük megrándult ... Egy újabb rándulás szinte megrepesztette idomaikat. Ujra jött egy rázkodás, a boy kábult fekvéséből felrezzent, olyan jól esett neki, hogy szinte elvesztette az eszméletét ...

III.

A kora téli reggel csipős levegője áradt be az ablakon, az ébresztette fel őket. A fiu megpróbált felkönyökölni, a nő szerelmesen leszorította testét a párnákba.

— Felébredtél, boyom? Jó! Ismételd el a leckédet, amit tölem tanultál.

Megismételte, aztán hazamehetett. Zsibbadt volt. Belenézett a téli reggel napsugaraiba és fáradt bámulattal kérdezte: való volt mindez?

Teste kábult, fáradt és összezu-zott volt. Minden porcikája sajgott, fájt, égett. Cigaretta gyújtott. Gyengébb volt még, semhogy örülni tudott volna ennek a kalandnak és az egyetlen érzése az volt, hogy a cigaretta jó...

Nem volt egyetlen teljes és határozott gondolata sem. Ötletek, gondolatzilánkok röpködtek az elméjében: szándékok rongyai és elhatározások törmelékei...

Ahogy sétált az utcán, egy sikoltást hallott, a hideg napsugarakon egy karcsu leányalak törte át magát, két leánykar fonta át a testet és az arcára, a szájára zápként hullt a forró, égő csók.

Fáradt, halott tagjain egyszerre élő forróság futott végig. Nem tudta, mi történt, ki ez a lány, de a szíve megdobbant a lánytest melegétől és a kéjes áramlat megregettette minden fáradt tagját...

Egy csinos urilány állt előtte. Mi van mostanában velem? — gondolta a boy. — Urinők, urilányok!

A szíve izgatott verése kéjessé lett, a testében zsi bongva zugott a vér. Mi fog történni, istenem, mi fog történni? Ránézett a leányra. A testén újra átfutott a forróság. Ismét erős volt. Csodaszép volt a barnahaju, kékszemű urileány. A boy nem tudott szólni.

A kékszemű leány puha kezével megsimogatta a boy arcát. Halkan, csendesen mondta:

— Azért csókoltalak meg, mert a guvernante azt állítja, hogy egy fiut megcsókolni rossz dolog. Nem is olyan rossz, én mondom neked. Na de most menj, mert meglátnak itt bennünket és akkor az apukám úgy elnászpángol, hogy nem tudok ülni. Szervusz!

És elszaladt.

IV.

Ilyen szép dolgok csak a mesékben vannak és ott sincsenek már, mert a mesékben mostanság egészen másról van szó.

Ha a boy az utcán biciklizett, a kékszemű lányt látta mindenütt, ha az irodában ledült a pricsre, az urinőről álmodott, hogy egy öreg hordár jár mostanában hozzá!...

Egy forró délután

Eredeti kézirat. — Irta: PÉK DEZSŐ

Az ajtó halkan kinyílt és a lány pirulva, szégyenkezve, bájos mosollyal az arcán állt meg a küszöbön.

Jean meglepetve ugrott fel a pam-lagról és csodálkozva, tágranyílt szemekkel, tekintetében fölcillanó boldogsággal nézett a lányra:

— Lilien ... hát mégis ... és oda akart rohanni, hogy magához ölelje, összecsókolja, de a lány egy figyelmeztető, elhárító mozdulatot tett és egy pillanatra a becsukott ajtóra tette a fülét, hogy meghall gassa, nem-e követte valaki idáig.

Azután kifürkészhetetlen, csillogó szemeit a fiúba mélyesztve egyszerre a karjaiba vetette magát s ajkait kereste ajkaival.

— Lilien, drága Lilien, hát mégis eljöttél!...

— Nem akartam Jean, nem akartam. És mégis. Valami úgy húzott, úgy kényszerített, úgy vágytam Rád. Nem bírtam tovább: és most itt vagyok.

Ujból ráforrt ajkával a férfi ajkára és egész testében görcsösen vonagolva hisztérikus erővel szívtá, tapadt rá.

A csók felgyújtotta a fiatalember véréit, a lány tapadó közelsége teljesen megrészegette s azt sem tudva, mit cselekszik, fölemelte és az ágyhoz vitte.

Ott letérdelt előtte és megismerte minden gyönyörök gyönyörét az alatt a pár perc alatt, míg a vágyva vágyott lányt lassan leveiköztette, amíg a buja, selymes kis fehérneműdarabokból kibontakozott maga a lány, a ruganyos, puha, illatos, szerelmes lány.

— Lilien ... Lilien ... hát ilyen vagy ... ilyen puha és ilyen forró ... hát ilyen hófehér, hamvas a tested ...

Megsimogatta karcsu, szoborszerű combjait, félénk, remegő, szent áhítattal húzta végig tenyerét azokon a rózsaszínű, gömbölyű halmokon, amelyek büszkén, durcásan törtek elő a testből és artikulátlan, fojtott hörgés szakadt elő a torkából.

— Lilien ... megörjitesz ... Lilien ...

A lány nem válaszolt, forró szájával egyre csak csókolta.

Jean melléje bujt és csókos szája végigszántott a lány üde, harmatos, fiatal testén.

A hófehér, kékerezetű bőrön minden csók nyomán halvány rózsák támadtak, olyan volt a habos ágyban fekvő lány, mintha virágokkal, rózsákkal lett volna teleszórva fiatal teste.

A fiú lassan ráfonódott, a két comb remegve tárult szét. Össze-remegtek és kéjes, buja lihegés szűrődött bele a forró, délutáni csendbe:

— Lilien ... az enyém vagy!

— Jean ... hagyj Jean...

A délutáni nap forrón sütött le a boulevard aszfaltjára. A kis palota előtt, melynek egyik ablakára sűrű függöny borult, két férfi találkozott.

Megálltak, kezét fogtak, az egyik levette kalapját és zsebkendőjével végigtörölte izzadó homlokát.

— Meleg van...

— Meleg... ez egy különösen forró délután...

Benn, a függöny mögött, lihegve, fáradtan buktak egymás mellé a hófehér párnákra, a fiú meg a lány.

— Ez a délután... sohse fogom elfelejteni...

— Ez egy csodálatos, különös, egy forró délután...

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerárában, Timişoara-Fabri-
kapható, de a hirdetést nem közöljük,
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell már reklám

Nyomtatványszükségletét lapunk
nyomdájában izlésesen és pon-
tosan, határidőre szerezheti be.

Kinai leánykereskedők

A zseniális amerikai detektívno eredeti feljegyzései alapján összeállította: „Cyrano”. — (A filmesítés joga fenntartva.)

Miss Ellie Mortonnak egyik legérdekesebb kalandja, ahol hatalmába kerül a kínai leánykereskedőknek és maga is majdnem áldozatává lesz az undok sárga embereknek.

I.

Az elegáns szalongozós sebesen szelte a Missisipi hideg hullámait. A hatalmas szalon lámpái ragyogó fényt szórtak a fedélzetre. Miss Ellie Morton hanyagul feküdt a hintaszékben keresztbe tett lábakkal. Mellette egy török és hindu faragású széken ült Dulcie Nodin, Morton kisasszony elválaszthatatlan barátnője és mindenben hű segítőtársa, máskülönben a „New-York Herald” kitűnő riportere.

— Nézd csak Ellie, ki mászkál ott, — szóló Dulcie meglepetten.

Miss Ellie Morton érdeklődve tekintett a mondott irányba, de nem látott semmit.

— Mi az Dulcie, mit láttál?

— Valaki elbujt amögé a nagy karosszék mögé és most felkelt és nagy csendben elosont. Vajjon ki lehetett és miért járkált így lopva?

Mingketlen megerőltették szemüket és utána néztek a homályban bujdosó alaknak, aki kénytelen volt keresztülmenni ama sugárkörön, mely a hajó nagy szalon lámpáiról áradt a fedélzetre. Kis kerek kalapjáról, nagy gombjairól azonnal megismerték. Tao volt, a kínai.

— Megint ez a szörnyű kínai, — mormolta Ellie. — Vajjon mit akar itt? Lépten-nyomon az utamba botlik. Nem bírom kiállni sárga arcát, ferde szemeit, kiálló arcsonjtait. Kegyetlenül és sötéten szokott rám nézni és valahányszor nesztelenül elsurran melletttem, olyan érzés fog el, mint mikor egy ravasz macska settenkedik körülöttem.

— Magam sem vagyok valami nagy barátja a kínaiaknak, de azért mégsem lehet az olyan viszáztasító valami, — jegyezte meg Dulcie halkan.

— Ugyan, te még nem ismered őket. Én például nem bírok megszabadulni attól a gondolatától, hogy ezek a rücskös, néma és itokzatos lények nem emberek. Ezeknek minden lépésében titok és ravasz-ság lappang. Akár sirnak, akár nevetnek, egyformán torzul el arcuk. Szeretnek a fehér emberek kinjában és halálában gyönyörködni és megölik azt az ujszülött gyermeket, aki nem tetszik nekik. Patkánnyal, hernyóval, fecskeszékkel és aludtvérrel táplálkoznak. Nem, ezek nem emberek!

— No de kérlek, Ellie, hiszen ez igazságtalanság! Nem szabad őket gyűlölnöd azért, mert fizikailag undorodol tőlük.

— Eh, azt hiszed, hogy csak én gyűlölöm őket? Egész Amerika irtózik tőlük. Kowában, ahová most utazunk, nyolcvanezren vannak s egész városrészt megtöltenek büzükkkel. Asszonyokat alig látni náluk és mégis úgy szaporodnak, mint a patkányok. A sárga veszedelem Európa legnagyobb veszedelme. Mikor este álmra hajtjuk fejünket, arra gondolunk, vajjon élünk-e holnap. Nem szoktatnak-e meg, nem-e rabolni ki, nem gyilkolnak-e meg?

— Lehetséges volna mindez? — kérdezte Dulcie nem csekély kíváncsisággal.

— Hogyne, nap-nap után történnek hasonló dolgok és mind-egyikben a kínaiak vannak benne.

— Ugy tudom, hogy a harmadik osztályú utasoknak nem szabad az első osztályú utasok fedélzétére jönni. Egyszerűen szólunk a kapitánynak és el van intézve a dolog.

— Nem Dulcie, ez nem lesz helyes. A kínait mi fogjuk szemmel tartani, mert szent igaz, hogy sántikál valamiben. Kíváncsi vagyok, mi lehet abban a sok faládában, amit ez a kínai cipel magával s amiért sok szállítási díjat fizetett.

— Én úgy tudom, — szóló hirtelen Dulcie, — hogy a ládában esernyő van és egy csomó protestáns imakönyv. Ámbár a dolog gyanús és több mint valószínű, hogy valami tiltott dolgot akar a vámon át becsempészni.

Ellie Morton a parton figyelmeztette észrevételére a vámfőnököt, aki aztán Taot azonnal vallatóra fogta. A sok ingadozó feleletből maga a vámfőnök is arra a meggyőződésre jutott, hogy a ládákban gyanús dolgok vannak és hármát fel is bontatott. Tényleg esernyő és imakönyv volt benne, de csak felül, alul ellenben az esernyők közül pisztolyok és revolverek agya feketétet elő.

Miss Ellie Morton kacagva nézett a sárgára, akinek arca eltorzult arra a felfedezésre, amikor a vámfőnök kijelentette, hogy a ládákat elkobozza. Tao dühösen tiltakozott az elkobzás ellen, kétségbeesetten iparkodott igazát megvédeni, de amikor látta, hogy mind hiába, hirtelen nyugodt lett és dühét elrejtette hideg, sárga mosolyában. Ellie figyelemmel kísérte Tao arcát és ezt a hirtelen nyugalmat sokkal veszedelmesebbnek látta, mint az előbbi makacs védekezését. Micsoda akarat lakozhatik abban az emberben, aki így egyszerre el tudja fojtani indulatát.

A hatalmas hajó végre teljesen a parthoz ért és utasai kiszálltak. Mialatt Taot a rendőrség lefogta és bekísérte, Miss Ellie Morton és Dulcie egy autóbó ült és megindultak Kowa felé, a fantasztikus felhőkarcoló városába.

II.

Másnap este Ellie és Dulcie az operába készülődött. Midőn a kapu előtt leszálltak az autóból, Ellie összebb huzta keblén a ruhát és kacagva sugta oda Dulciének:

— Nézd, milyen fotográfus tábor. Már várnak ránk és nem

gondolják meg, hogy az ember mily dühös, ha valamelyik lapban egy rosszul sikerült fényképét pillantja meg. Gyere siessünk a lift-hez, csapjuk be az ellenséget. Az újságírók azonban számoltak az eshetőséggel és elálltak minden utat; interjút akartak a kiváló dektívtől, de miss Morton utjának célja felől hallgatott és nem volt hajlandó megmondani mért jött ide. Aztán még egy pillanat és a lift nyilsebesen felrepítette őket a páholyba.

Tizenegy órakor ért véget az előadás és utána a két nő kényelmesen lesétált a hatalmas lépcső-kön és autóra ült. Alig helyezkedtek el a kocsiban, mikor három kínai vetette magát rájuk, akik részint az ülés alatt és a kocsi tulsó oldalán álltak lesben. Dulcie segítségért sikoltott, míg Ellienek sikerült az egyik karját megszabadítani és előrántani revolverét, de kezét hátulról elkapták és egy undorító szagu emberi kéz befogta száját. Mindez pillanatok alatt játszódott le és a nagy tömeg nem is látott ebben különöset, hogy a nagy taxi-autó hirtelen elindult a kínai negyed felé. A sofőr maszkjában Dulcie Tao vigyorgó és gunyos arcát ismerte fel.

A két kínai közéjük ült és minden mozdulatukat szemmel kísérték. Oly szuró tekintettel figyelték a két nőt, hogy szinte hipnotizálták azokat. Ellie megpróbált egyszer zsebéhez nyulni, hogy revolverét elővegye, de két kínai azonnal lefogta és a harmadik megmotozta és mindenhol kikutatta. Végigtapogatta Ellie ruganyos formáit, benyult a kebléhez, combjai táján kotorászott titkos zsebek után és a szemérmében mélyen sértett nő nem védekezhetett a sok aljasság ellen, mert mihelyt ellenállást akart kifejteni, két szomszédja azonnal visszanyomta a puha ülésre. Dulcie ugyanígy járt. Dulakodás közben keblén felszakadt a bluz és az undok férfiak kéjelegve simogatták a hófehér mellhalmokat...

Alig negyedórai ut után az autó megállt. A két nőt udvariasan lesegítették és egy alacsony kis kínai házból vigyorgó képű kövér kínai bujt elő, aki látható örömmel fogadta a jövevényeket.

— Rettenetes sejtelmem támadt — sugta leszállás közben Ellie — attól félek, hogy ez a kövér kínai megvásárolt minket háreme számára. Ruhájáról ítélve előkelő

mandarin lehet és arca, tipikus kéjenc ábrázat.

Dulcie megijedt; ilyen lehetőségre soha nem gondolt, még most sem, amikor ki voltak szolgáltatva a sárgák teljes hatalmának.

— Ugy tudom, hogy a kínaiak monogámiában élnek. Náluk nem szokás a többnejűség.

— Ez igaz, de a gazdag sárgák körében sokkal jobban el van terjedve a háremtartás, mint pl. keleten és nemcsak a hárem, hanem a legképtelenebb erkölcsatlenség is. A kínai érzékiségében kimeríthetetlen. Borzasztó dolgokat hallottam róluk.

Mig a kínaiak a sötétben tanácskoztak egymással, Dulcie megkereste Ellie kezét és megszorította.

— Ha ez lenne a sorsunk, úgy fogjuk tudni mi a kötelességünket. Inkább a halál, semmint ilyen utálatos fajzatnak ágyasa legyek.

Aztán elhatározták, hogy amíg lehet, egymás mellett maradnak és semmi szín alatt nem lesznek arra hajlandók, hogy testüket odaadják, megengedve a szabad prédát féltve őrzött kincsükön.

A kínaiak a két nőt egy szobába vezették, mely pazar luksussal volt berendezve. Bár már jóval elmúlt éjféli és mindketten fáradtak voltak, mégis úgy határoztak, hogy felváltva fognak pihenni. Valamelyikőjük mindig őrt áll.

Igy köszöntötte őket a reggel első napsugara.

Ekkor bejött hozzájuk a kövér kínai és mögötte három szolga lépegetett, akiknek kezében ezüst tálcán gazdag reggeli volt.

A kövér kínai oly rettenetesen csunyán nézett ki, hogy a két nő megborzongott. Széles arcát áttette a himlő, alsó ajka messzire lekonyult, felfedve sárga és nikotinos fogazatát. A beteges nemi hajlam minden aberációja arcán csillogott. Ellie és Dulcie tudta, hogy semmi jó nem vár rájuk, mert minden kétséget kizárva sejtették, hogy a kövér kínai megvette őket Taotól. Gazdag volt a kínai, azt elárulta nehéz selyem ruhája és papucsán levő dió nagyságu gyémánt kövek, de ennek dacára oly undok és félelmetes kifejezés ült arcán, hogy nem létezik New-York söpredékében az a nő, ki szerelemmel tudta volna megölelni.

— Jól aludtatok? — kérdezte barátságosan, de úgy elhuzta idom-

talán, duzzadt ajkait, hogy ez mindenhez inkább hasonlított, csak mosolyhoz nem. Az egyik fotelhez lépett, ahol Dulcie ült és bizalmasan ráfektetten kövér, zsíros kezeit a fiatal lány combjára. Dulcie üde teste megrázkódott az érintésre, de egyenlőre még tűrt. A kínai azonban nem elégedett meg a combokkal, hanem feljebb kezdett kezeivel tapogatni. Dulcie utálattal és felháborodással fejtette le az indiszkrét kezeket magáról és fenyegetve rákiáltott a kövér sárgára:

— Próbálj csak még egyszer így viselkedni, kikaparom szép szemeidet, hogy soha sem látd meg a Mennyei birodalmat.

Erre a három kínai szolga Dulciehoz ugrott és leszorította a bátor lányt az öblös fotelba, melynek minden része recsegett. Dulcie rugott, karmolt, harapott, de mindez nem használt. Az egyik szolga felemelte szűk kis szoknyáját és a bugyi gombjait kereste, hogy urának utat nyisson, de ezt Ellie a szoba tulsó sarkából már nem tudta nyugodt szemmel nézni és lángoló arccal felkapott az ezüst tálcáról egy csészét, melyben forró tea volt és a kínai szolga szatir arcába hajította.

Néhány pillanatra Dulcie meg volt mentve.

Ekkor a másik két szolga Elliere vetette magát és csakhamar a dívánra gyűrtek, ahol szinte moccani sem tudott.

— Miért akarsz tiltakozni szerelmem ellen, szépséges leánykám? — kérdezte gyengéden a kínai és arca annyira közeledett Ellie arcához, hogy a lány szinte érezte bűzös leheletét. — Engedd kincsem, jó dolgok lesz nálam. Ezzel átfogta Ellie derekát és száját duzzadó balkeblére préselte. Morton kiarszony azonban nem volt az a lány, aki megijed saját árnyékától. Sportokban izzott meg fiatal teste és izmai voltak olyan kemények, mint bármelyik férfi atlétának. Derekával felemelkedett s mikor az egyik szolga, aki lábait tartotta, dereka felé nyult, a szobadon maradt lábbal akorát rugott a kövér kínai hasába, hogy az fájdalommal összezsugorodott mint a hernyó és a szőnyegre bukott.

A szolgák a hirtelen támadásra meglepődtek. Elengedték Elliot és amint hatalmas urukat a földön látták fetrengeni, nem birtak elfojtani egy könnyed nevetést. A

kövér kínai néhány perc múlva felkelt. Nem szitkozódott és nem lármázott. Olyan tekintettel nézett Elliere, amely vegyítve volt kéjjel, de volt benne valami a félelemből is. Szemeiben a kék ült, mely minden haragot tompítani volt kénytelen.

Mis Morton teste égett a felháborodástól. A kínai zöldes szeme éhesen szegeződött a fiatal lány idomaira és amint meglátta Ellie hullámzó keblét, nyájasan megszólalt:

Sao-tschin nagyon szereti a fehér testeket. Jó dolgok lesz, ha engedelmeskedtek nekem, amikor játszani akarok veletek. Ezuttal óvatosságból azonban Dulcie mellett akarta megtapogatni, mert Ellienél szomorú tapasztalatai voltak.

Dulcienél azonban szintén nem talált valami barátságos fogadtatásra, mert alighogy megsimogatta a leány arcát és magához akarta vonni, Dulcie mint a labda felpattant és a csapások úgy suhantak Sao-tschin széles arcára, aki kövérsége miatt nehezen tudott mozogni. Nem használt neki az sem hogy kezeivel elfödte arcát, mert Dulcie valóságos iskola boxolást mutatott be a derék kínaiaknak; minden ütése egy fedetlen testrészt ért és akárhogy jajgatott, a szolgák is elvesztették a fejüket és bambán nézték a szokatlan jelenetet. De nem is igen volt idejük beleavatkozi, a küzdelembe, mert hirtelen felpattant az ajtó és a gazdag kínainak egy kedvenc majma ugrott be a szobába, aki nem értve a helyzetet, abba a hitben volt, hogy urát a szolgák támadták meg és mint hűséges állat, egy szempillantás alatt nekiugrott a három szolganak. A veszedelem csak tulajdonképpen ekkor lépett igazán tetőpontjára. A szolgák ahelyett, hogy urukat védelmezték volna, kénytelenek voltak saját magukat védeni a majom harapása ellen és hatalmas terítővel igyekeztek a majmot lefogni és ártalmatlanná tenni. Így is derekas munkájuk akadt, mert csak hosszas küzdelem után tudták a majmot megkötözni és kivinni.

Mikor a szolgák kimentek és a két nő egyedül maradt a kínáival, szó se beszéd, Ellie és Dulcie felugrottak és nekiestek a sárga embernek. Ugy zuhogtak az ütések, mint mikor csépelnek. Minden ütés

máshová ért és minden ütés nyomában a kínai felnyögött. Birkózni kezdett a nőekkel, de hatalmas testsúlya csak akadályt képezett számára. Ekkor azonban Sao-tschin komoly haragra támadt. Szidta a szolgákat, mint a bokrot és azzal fenyegette őket, hogy felmetszi a hasukat. Erre azonban nem került a sor, mert annyira el volt fáradva, hogy tanácsosabbnak látta egy időre félbeszakítani a „pásztororát”. Kiment és a két lány magára maradt.

Ellie a nagy veszedelem közepette is elkacagta magát.

— Megvallva őszintén, féltékeny voltam már rád, hogy ez a derék kínai nemcsak engem szeret, hanem téged is. De mivel te is helyben hagytad, azt kell hinnem, hogy részedről a szerelem nem ép komoly...

III.

Ellie és Dulcie a szokatlan torna után kényelmesen leültek és elfogyasztották a reggelit. Tea, hal és különféle konzervek képezték a különös reggelit, de az éhes gyomor nem sokat teketóriázik és alaposan nekiláttak.

— Hogy izlik ez a folyadék? — kérdezte Ellie.

— Nagyon erős és különös aromája van.

Negyedóra múlva a tea elfogyasztása után, Dulcie különös nyugtalanságai észlelt magán. Sé tált a szobában, sóhajtott, aztán megállt és valamit maga elé mormogott, majd erősen megcsóválta a fejét. Járt-kelt a szobában, mint aki nem találja helyét és azzal se igen törődött, ha néha nekiment egy-egy butordarabnak. Miss Mortont is elfogta egy hasonló, végtelenül csiklandós izgalom. A vér gyorsabban kezdett ereiben keringeni, pulzusa gyorsabban lüktetett, melle szinte megnagyobbodott és kéjesen pihegett. Szeme különös fényben tüzelt és arca piros volt, mint a mezei pipacs. Egy ideig hallgatott, de aztán hirtelen megállt, megfogta Dulcie kezét. Kezüik forró volt és nedves. Ellie Dulcie arcába hajolt és betekintet az izzó szemekbe.

— Hogy érzed magad édes kis fiam? — sugta a rózsaszínű kis fülükbe és szégyelte magát, hogy ő, aki a szerelmet és a nemi életet eddig megvetette és azt csupán testi szükségletnek tartotta, most beleesik az átlag emberek hibájá-

ba. Dulcie válasz helyett eltakarta arcát és keserves zokogásba fult. Miss Morton felállt, néhányszor körülszaladta a szobát, aztán hirtelen megállt Dulcie előtt, akinek keblén feloldódott a bluz és a két gyönyörű fehér halom reszketve emelkedett ki a hófehér testből. Ellie fátyolos tekintettel szemlélte barátnője vergődését. Ő is alig birt magával, hogy valami bolondot ne tegyen. Le szeretne volna testéről tépni az összes ruhát és meztelenül kiszaladni a szobából, hogy póreségét mindenki lássa. Az utolsó szemérem is eltűnt a két szerencsétlen lányról.

— Miért szégyeljük egymást? — rebegte Ellie remegő hangon. A mi helyzetünkben ez egy megbocsáthatatlan bűn lenne. Tudod, hogy mi hiányzik nekünk? A szerelem, a férfi, a him. Abban a teában érzékcsigázó méreg volt és hála az Isteni gondviselésnek, hogy az egyik csészét valamelyik kínai fejéhez dobtuk, mert ha mindkét csészét megisszuk, a kielégítetlen kéjtől az eszünket is elvesztettük volna. Ez az állapot 5–6 óra hosszúra tart. Rettenetes szer. Az ember elgyengül, elbágyad tőle, tagjain különös érzés szaladt át, belső részeiben csiklandós nedvet választ ki, mely üzi, hajtja az embert és odaadná magát az első jött-mentnek. De Sao-tschin téved! Elevenen el nem hagyja ezt a szobát! Ha most otthon lennék, fél óra múlva semmi bajom nem lenne, mert ennek a szernek van egy csodás ellenszere, de így minden erőnket össze kell szedni, hogy martaléka ne legyünk a gaz kínainak.

Kint lépések hallatszottak. A két lány összeszedte minden erejét. Inkább meghalni, semmint az érzékcsiklandó bájjal hatása alatt egy undok kínaié lenni.

De nem a kövér kínai lépett be, hanem egy vékony, csinosan öltözött kínai lány, aki meggyújtotta a magasban függő ámpolnát. A vörös üveg kellemes fényt vetített a szobára.

Ellien egy merész gondolat futott végig. Hirtelen ráugrott a földre, betömte száját és kezét, lábát függőnyzsinórral összekötötte. Mindez pillanat alatt történt, hisz Ellie amúgy is a gyors cselekvés embere volt. Gyorsan ruhát cserélt és a toalett asztalkáról előszedte a festékeket, ami minden

kinai házban bir akkora kötelezettséggel, mint máshol a puder és nem telt bele tíz perc, Ellie a tűkörben egy halványarcu kinai nőt pillantott meg. Az ámpolnát gyorsan eloltották és a megkötözött nőt a szoba sarkába cipelték, ahol a hatalmas diván eltakarta.

Ekkor egy szolga lépett be és tálcán levelet nyújtott át Ellienek. Miss Morton átvette a levelet és felbontotta. Angol nyelven volt írva, de nem olvashatta el még az első sort sem, mert Dulcie, aki észrevette, hogy a szolga sejt valamit, felkapott az asztalról egy értékes kinai virágvázat és azt egy jól irányzott csapással teljes erejéből a szolga fejéhez vágta. A váza, mintha agyagból lett volna, darabokra tört és a kinai jajszó nélkül esett össze.

Nem telt bele negyedóra sem, Dulcie kinai szolga lett...

A másik áldozatot a diván alá tolta Ellie, előbb azonban betömték száját és alaposan megköttették, hogy moccani sem birt. Aztán leültek és mintha misem történt volna, várták a fejleményeket.

Néhány perc múlva az ajtó óvatosan kinyílt és az erősen lefüggönyözött szobában megjelent Sao-tschin vigyorgó arccal.

Meglepetten tekintett a két kinaira nem értette az összefüggést. Kereszte a lányokat, de helyettük csak szolgálait látta maga előtt. Az ámpolnára mutatott és valamit szolt kinai nyelven, nyilván azt, hogy miért nem gyújtották fel a lámpát. Ellie és Dulcie ugyan nem értették a kinai nyelvet, mert velük Sao-tschin kifogástalan angol nyelven „társalgott“, de úgy tettek, mintha értenék szavát, csak nem szóltak semmit. Ellie apró, kecses léptekkel a bémésködő kinai felé lépett és elhaladva mellette, az ajtóhoz indult és intett neki. Dulcie is ugyanígy tett, de előbb mélyen meghajolt előtte. Sao-tschin nem tudta mit jelent ez a jel és bambán meredt szolgálira, de mihelyt ezek elérték a kijáratot, szélesebben elkezdtek futni és az utcájukba akadt szolgák szájátva bámulták őket, mert azt hitték, hogy uruk valamiért megfenyítette a két rakoncátlan szolgát és most a büntetés elől menekülnek. Mégrokon-szenvet éreztek irántuk. Kiérve egy szűk folyosóról, a ház előtt még ott állt tegnap esti autójuk, amibe mindketten beugrottak. A

kinai portás azonban már gyanul fogott és lezárta a ház előtt elterülő vékony fakerítés kapuját. Ellie azonban teljes erővel elindította a gépkocsit, egyenesen neki a kerítésnek. A portás szájátva bámulta a halálos veszedelmet és ijedten ugrott félre a rohanó szörnyeteg előtt, mely teljes sebességének erejével derékban kettéhasította a fakaput, a bentülők lehajoltak és fél perc sem telt bele, kint voltak a szabad uccán, Ellie most kissé mérsékelte a sebességet és az autó elegáns ivben száguldott végig Kowa uccáin...

IV.

Miss Ellie Morton a híres detektívkisasszony és Dulcie Nodin, a New-York Herald kitűnő riportere különös módon megmenekült tehát a kinai lélekkufároktól és most friss fejjel, tiszta tudóval szívták magukba az éltető levegőt. Az izgalom és felcsigázott energia következtében a nemi inger alább hagyott náluk és a titokzatos bájital lassan elvesztette ingerlő hatását.

Morton kisasszony egyenesen a rendőrségre hajtott. A rendőrség már tudomással birt, mert soffőrkük, akít Tao tett el láb alól, mindent elmondott és kérte a nyomozás azonnali megindítását. A soffőr elkábulva egy hirdetési oszlop megett ébredt fel és első dolga volt a rendőrségre rohanni. Az eset óriási izgalmat idézett elő Kowában, ahol a kinaiakat az angolok amugy is nem épp barátságos szemmel nézték.

A felhőkarcolók városában a nagy eseményre kinai üldözéstört ki. Még mielőtt meg lehetett volna akadályozni a fanatikus tömeget, a felbőszült fehérek hamuvá égették a kinai negyedet és meglincseltek minden sárgát. Sao-tschint csak erős rendőri fedezet mellett lehetett a rendőrségre vinni, mert a tömeg nemcsak a kéjencet, hanem magát a rendőrséget is megtámadta és követelte a gazdag kinai kiadását, hogy bosszuját kielégíthesse.

Az angol rendőrség a kinai negyed felperzselésekor meglepő dolgokra bukkant: a „földalatti Kowára“. A kinaiak a föld alatt, mélyen, barlangszerű üregekben egy egész külön kis várost építettek maguknak, ahol zavartalanul hódolhattak szokásaiknak. Nappal

fent voltak, este pedig leszívódtak a föld üregébe, mint a patkányok. Csodálatos formájú tarka barka kis házakra bukkant az angol rendőrség; kormányzói palota, rajta hegyes karmokkal a sárkány, amint elakarja nyelni a nap korongját. A sárga népfajnál a sárkány a hatalom legnagyobb szimboluma. Kétes mulatókelyek, titkos játékbárlangok, rémitő bűnök tanyája és mindenhol az ópiumbarlang... Néhány házban egy csomó fiatal, fehér nőre akadt a rendőrség, akiket mint eltűnteket hiába kerestek és nyomoztak. Valóságos rabszolgasorba éltek ezek a szegény páriák, amelyekből időnként hatalmas szállítmány indult be az anyaország titokzatos belsejébe, ahol olcsó pénzen vevőre találtak. És mindennek feje Sao-tschin volt; ő kapta a kormányzói tisztséget és az ő tudta nélkül nem történt semmi a földalatti birodalomban. Mert jajj volt annak a szegény néembernek, aki hatalmas urát magára haragította. Annak nyomban sajátkezüleg felmeccette a hasát.

Amíg a kinai üldözést ellehetett fojtani, addig több mint kétezer sárga került be a mennyei birodalomba.

Morton és Dulcie kisasszony bravurjától volt hangos az egész angol és amerikai sajtó és a két népszerű lányt nem győzték eleget ünnepegni.

*

A következő napok egyikén mindketten hajóra ültek és Egyiptom piramisai felé indultak, hisz mostani utjuknak is az volt a célja, hogy kipihenjék magukat.

— Vége. —

3 nap alatt eltüntet: szepiőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

"COVAY"
Timișoara, Il., Háromkir-u. 7
mérték után készít férfifehérműt
garancia mellett.
Hozott anyagot is vállal. 38.

Deus ex machina

Írta: PÉK DEZSŐ

— Eredeti kézirat —

Távol, a zöldes hegyoldalon apró pontok látszottak: báránycsopordók, fehér, puha kis báránycsopordók legelésztettek ott. Lenn a völgyben pedig megsiklott a napsugár és megtört a templomtorony csillogó bádorgján.

Az erdőszélen egy lány és egy fiú sétált, mind a ketten fiatalok, mind a ketten szerelmesek, látszott rajtuk, hogy már nagyon jóban vannak, ami annak, aki ismerte a körülményeket, még biztosabbnak látszhatott.

A kis falucska ugyanis, amelyről szó van, gyönyörű fekvésénél fogva állandó nyaralóhelye volt egy pár családnak, akik mint minden évben, az idén is eljöttek kedvenc helyükre. A fiatalságot azonban ketten képviselték. Lili, egy szép, virgonc, karcsú lány és Béla, egy meglehetősen jóképű fiú, aki egyetemi tanulmányai fáradságait szándékozott e helyen kipihenni. Természetes tehát, hogy a fiatalok — egymásra lévén utalva — még inkább és még hamarabb jóbarátságot kötöttek, mint az talán egyébként lett volna. Állandóan együtt voltak, együtt sétálgattak, most is ott jártak már az erdőszélen, dus, bársonyos fű mellett, sehol senki, csak a nyár zsongása muzsikált belé a csendbe.

Béla hirtelen átölelte a lányt és ajkát ajkára tapasztotta. Az nem védekezett, visszabujt hozzá, úgy, hogy testük összeforrt, egymásba fonódtak, a lány gömbölyű mellei kerekre lapultak a fiú erős mellkasán és a csóknak nem akart vége szakadni sokáig, sokáig...

Kiéhezett, szerelmes, sovár, buja csók volt ez, amikor végre a lány kiszabadította tüzelő ajkát, hátraesik a fiú erős karján, szeméit behunyta, csak fogainak kéjes egymáshoz szorítása és keblének lázas pihegése árulták el, hogy nem áradt, hanem föl van izgatva és

alig bírja már visszafojtani kilöörő vágyait.

A fiú remegve simogatta vállát, a hátát és lázasan sugta a fülébe:

— Alljunk meg itt Lili... maradjunk itt... üljünk le... — és látva, hogy sem igenlő, sem tagadó választ nem kap, lassan hátra kezdte hajlítani a lányt.

A karcsú lánytest kecses ivben hajlott hátra, keblei csodásan kigömbölyödtek, egyre nagyobb, mérszebb ivben hajlott meg ruganyos teste, amikor hirtelen megtört és a fiú karjain lassan, halkán, borzongva, vonagolva leereszkedett a bársonyos fűre.

A fiú melléje ereszkedett.

— Lili... Lili...

Vad extázisban simogatta a lábát, térdeit, remegő kezei egyre följebb, följebb haladtak, érezte a harisnyakötőt, a meztelen, leheletfinomságú combot, fodrokhoz ért: átremegett rajta a kéjes gondolat, ez a nadrág... selymes... lázasan kutató rajta valamit... utat... nyilást... megvan... ráakadt... oh jaj... olyan forró... lüktet...

A lány fölsziszegett.

— Jaj... Béla... Béla...

A fiú lassan-lassan fölébe került, melle ráereszkedett a lány kebleire, melyeken keményre feszült a rózsaszínű bimbó, mint két csodálatos, titokzatos rubinbogyó.

A lány érezte, szoknyája, fehérneműje lassan feltűródik, ebben a pillanatban érzett még testén valamilyen kellemetlen, égető, csípős fájdalmat, de azután a csókok, a kéj édes bódultsággal fonták köré, nem érzett semmit, csak határtalan, vad élvezetet.

S csak akkor érezte megint azt a különös fájdalmat, amikor a fiú már fölemelkedett és hátat fordított neki, hogy renbehozza magát, ő maga pedig fölemelkedett a fű-

ről, megigazította harisnyakötőjét, fölhozta kis bugyiját és ráengedte rövid szoknyáját.

Most érezte ismét, hogy egész háta és combja ég, tüzel, viszket, csipi irtózatosan.

Béla megfordult és gyönyörködve legeltette szeméit a kipirult lányon. Aztán elmosolyódott és bizalmasan évődve bujt oda a lányhoz:

— Hát mondd, Lili, meg vagy elégedve velem?

A lány kutatva vizsgálta át tekintetével a fűvet, ahol feküdtek volt, aztán durcásan, boszusan indult vissza, le a hegyről, a falu felé, anélkül hogy válaszolt volna valamit.

Béla megdöbbenve követte:

— De Lili... haragszik...? Megbántottam...? Nem kellett volna...? Lili, Lilikém, kérem bocsáson meg, igazán, többet nem, sohasem.

Lili hirtelen megállt és visszafordult.

— Még csak az kellene...

— De hát akkor mit tettem kérem, feleljen...

A lány látható idegességgel és kényelmetlenül rázkodott össze, aztán meggyorsította lépteit.

— Jöjjön kérem, siessünk, kísérjen haza... és... és... — ismét idegesen összerázkodott s szemébe könnyek szöktek — és más-kor legyen szives, ne csalánba fektessen...

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 Lei, 4 dinár,
2.50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

EZÜST RÓZSA

Eredeti kézirat. Írta: Győry Endre

Vége, annyi tervezgetés és számolás kitűzött, de elmulasztott terminus után, ma nekiláttam, hogy kirendezzem a fiókomat, mely már teljesen tömve volt, hogy mivel: arra magam is kíváncsi voltam.

Leültem hát melléje és egymásután kerültek elő titokzatosnál titokzatosabb, misztikusnál misztikusabb dolgok. Selyemcukorpapír, fésüdarabka, hervadt virágok préselt és préseletlen állapotban, rövid, illatos kis levélkék aláírás nélkül: „négyre várom”, „hatkor a magáé” — valamikor mind emlék, féltve őrzött, szent emlék, ma: azt sem tudom kiktől van, miért van, mikortól van.

Borongó zizegéssel hulltak alá mind a papirkosárba, hogy részük legyen majd holnapután, amikor a nagy Sors, a takarítónénikém jónak látja, a legszebb elmulásban: a tűzhalálban.

Fölsírhathatnak, megremegehetnek mégegyszer ezer tarka, izzó, szerelmes lángban, azután: vége...

Mint valami szívtelen tyrannus ítéltem őket rendre halálra, lassankint ürült a fiók, amikor valami új, valami szokatlan került a kezembe.

Egy ezüst rózsza...

Egy ezüst rózsza. Megremegett a kezem, amikor félve, gyöngéden csodálkozva tenyeremre vettem.

Az ezüst rózsza, az egyedüli, ami nem névtelen, ami nem ismeretlen, a története a legrégebb, de a legfrissebb, még él, még nincs elfeledve.

Az ezüst rózsza valamikor jobban fénylett, jobban csillogott, nem volt így összegyűrve és nem lepte be ennyire a por. Ruhán volt. Drága, omló, simuló, átlátszó, lehetetlen finomságú báli ruhán. Egy asszonyon. Gyönyörű, csodás, kíváncsatos, meleg asszonyon. Az első asszonyon, az én első asszonyom.

Ezüst rózsza...

Buta, hirtelen, simulós, szegényes diák voltam még akkor és csak messziről, titokban néztem őt. És hogy néztem, úgy, hogy ő is észrevette és mosolygott. Mosolygott és szemében egy könnycsepp ragyogott, mikor később megcsókoltam a kezét valamilyen szent áhitattal, amilyenre csak akkor voltam képes. Ma — már azt sem tudom mi az...

— Jöjjön el holnap hozzám — szólt suttogva és én hűen jártam el hozzá minden héten egyszer.

Hogy mit csináltunk: semmit. Azaz egyszer, amikor bucsúztunk, hirtelen átölelt és megcsókolt. Csók, de milyen csók volt az, vonaglottunk belé és sirtunk belé.

Következő alkalommal selyem pijamában fogadott. Beszélgettünk. Ő a pamlagon, én egy széken: Beszélgettünk és észrevettem, a pijama gombjai előtt nincsenek begombolva. A selyem ruhadarab lélekzetfinoman tárult szét, áhitatosan, mint egy szentély, arannyal cizellált szent ajtaja és derengő rózsafény vakított mögüle a szemembe, vakított, mert hirtelen forogni kezdett a világ, minden elhomályosult körülöttem, csak éreztem, hogy asszonyom megfogta a kezemet, úgy ahogy — sajnos, most már tudom — olyankor szorongatják az ember kezét a nők, amikor akarnak valamit, amikor vágnak valamire.

— Na, ne nézzen úgy rám... — szólt hirtelen és én egyszerre kijózanodtam is, de hirtelen ki is vörösödtem. El szerettem volna szaladni, de a puha, finom, meleg kéz körülfont és remegő, vonakodó kezem a pijama alá helyezte két sejtelmesen gömbölyödő, ruganyos halomra és lesütötte szemeit.

— Érzi... hogy dobog a szívem... A kezem pedig ösztönszerűleg mozogni kezdett, tenyerem simogatásra tárult.

— Mi az, mit gondol maga... szólt, hirtelen eltolta kezemet és összevonta mellén a pijamát.

Aznap este sokáig nem mentem haza, az uccán kóboroltam, az ő ablakai alatt és ajkaimat vére sre harapdáltam.

— Szamar voltam, buta voltam, bátrabbnak kellett volna lennem, vakmerőbbnek, — a másik pillanatban szégyeltem magam és szerettem volna elszaladni, valahova messze, ahol senki sem ismer — hogy is lehettem ilyen szemtelen,

ilyen illelten egy urinővel szemben...

Késő éjszaka feküdtem akkor ágyba és ábrándoztam — róla. S mikor végre elnyomott az álom, azzal az elhatározással szenderültem el: vakmerőbb leszek, bátrabb, mert szerelmes vagyok, vágyom arra az asszonyra, az én asszonyomra.

Másnap mosolygott, mintha semmi sem történt volna és mikor kezét megcsókoltam, hosszasan tartotta enyémében.

Egy hónap múlva már külön lakásom volt és izgatottan lestem mindenki lépteit, aki befordult a kapun.

Odakünn ős volt, álmos, lusta esős ős, szerelemre termelt idő. Boldogok, akiknek ilyenkor párjuk van, meleg, puha, szerelmes párjuk, gondoltam és határtalan izgatótság velt rajtam erőt: mi lesz, ha nem jön el?

Forróság öntött el és dühösen rágtam ajkam szélét.

— Nem... az nem létezik... el kell jönnie...

És eljött. Ahogy képzeltem, gyönyörűen, csodásan, szerelmesen, ahogy vártam, szépen és forrón.

A pamlagra ült és én melléje borultam.

— Köszönöm, édes, szerelmes asszonyom...

Megcsókoltam a kezeit, az ajkát, hosszuszempillás szemeit. Lassan hátracsuklott karcu teste és én félig ráhajolva lihegtem fülébe ezer bolondos, szerelmes, lázas csacsiságot.

Lassankint lekerült róla a ruhája is, válla mint egy tökéletes Aphrodite-szobor márványa vakított szemeimbe, fölugrottam gyögyörőségemben, két lépést hátráltam és megálltam.

Ott feküdt előttem csodás teste egy leheletfinomságú ingnadrágban és fölkiáltottam:

— Szép vagy... gyönyörű vagy asszonyom...

— Ne nézzen rám — szólt könnyöröge — szégyelem magam... nagyon világos van...

Odaugrottam az ablakhoz. a nehéz függöny egy perc alatt lefordul és lihegve, remegve találunk egymásra a félhomályban...

Valami nagyot zizzent. Fölrezzentem. Az ezüst rózsza esett ki kezemből. Bele a papirkosárba. Megdöbbenve néztem utána, kezem önkéntelenül utánaindult, de féluton visszakaptam.

— A Sors... — suttogtam magam elé — így akarja és nincs-e igaza? Hát nem elmúlt? A fiatal-ság, az asszony a szerelem...?

És tekintetem ismét a rózsára tévedt — s hirtelen utánanyultam, fölkaptam, visszafektettem a fiókomba.

— Hazugság... dehogyan mulik

el minden... ami szép, ami sze-relem, ami ifjuság, az sohasem mulik el...

Az ezút rózsza foszforeszkálva fénylett benn a fiókban, akár csak akkor a csillárfényben, azon a gyönyörű, drága, leheletfinomságu bál ruhán...

— Vége. —

Két lány

Írta: Pék Dezső

— Eredeti kézirat —

Lia hátrahanyatlott a kényelmes fotellben és egymásra vetette lábait, hogy rövid szoknyája föllibbent és selyemnadrágjának fodrai kilátszottak selyemharisnyája fölött, ott, ahol a combja vastagodni, husosodni, pár-násodni kezdett. Erős vonásu, ru-ganyos, barna nő volt Lia, éppen ellentéte barátnőjének, a szőke Lolá-nak, aki a pamlagon hevert és pi-rulva kiáltott föl:

— De ugyan Lia, hiszen min-dened kilátszik...

Lia mosolygott.

— Eh, te kis buta, ez neked min-den?... Hisz ez még semmi... oh, ha te látnád, följebb, beljebb, alatta... tudod...

Lola sikongatva dugta be füleit parányi, hófehér kezecskéivel.

Jaj, ne mondd tovább... te min-dig ilyeneket beszélsz és azután mindig az a vége, hogy...

Elhallgatott és zavartan földre sötötte ártatlan, kék szemeit. Lia előrehajolt és mohón, leleplezetlen gyönyörűséggel nézte a pihegő keblű, kipirult arcú lányt.

— Nos, és nem jó az? Nem okoz-e az neked élvezetet, nem-e érzel olyan-kor kéjt, nem érzed-e, hogy vágyaid lecsillapulnak, hogy kielégülsz?...

— De igen... de már olyan fáradt vagyok... és olyan isszonyatos a hőség, egészen elbágyaszt, gyöngévé tesz, már azt sem tudom, hogy mit csináljak...

— Terhedre van a hőség? Pedig ez szükségesnek tünteti fel a gyakori öltöztést és vetkőztést, az pedig...

Lola szemrehányólag nézett barát-nőjére.

— Már megint?...

— Na jó, ha ma ilyen ártatlan kedvedben vagy, de azért a forróság

semmi esetre sem olyan kellemetlen és kiállhatatlan, mint amilyennek te feltünteted... Sőt... Télen kénytele-nek vagyunk illatszerekhez fordulni, hogy bőrünk puha, ruganyos, illatos legyen. Nyáron azonban bőrünk felpuhul, nedves lesz és illat árad ki belőle... Különös, a meleg napo- kon én magam is saját kipárolgásom ingerének hatása alatt állok... Figyelj csak ide... ha így kissé lehajtom a fejem, ezeken a könnyű, csaknem átlátszó ruhákon keresztül oly szelíd, oly könnyű és mégis oly átható, mámoros illat száll felém... és a mez-telen testrészek oly érzékingerlő ké-pét kelti fel előttem, hogy kis hija, magam is elvesztem a fejem és ki-sértetbe jövök szeretkezni — ön-magammal... hahaha...

A gyönyörű barna lány egészen hanyat dőlt a fotellben, elől fölemel-te a könnyű ruháját, az inget és benézett meztelen testére.

— Nézd... de gyönyörű mellem van... kissé fűs, de annál kemé-nyebb, annál gömbölyűbb és micso-da illata van... érzed?

Fölugrott és odabujt a pamlagra, a másik mellé. Az lihegett és be-hunyt szemekkel, kéjesen, remegő orrcimpával szívia magába leánytes-tük buja, megrésztető illatát.

Lia hirtelen fölugrott és kényelme-sen, fesztelenül nyújtózkodott egyet.

— Jaj, de forróság van...

— Menj a fürdőszobába, vegyél egy hideg zuhanyt.

— Zuhanyt? Nem... Brr... a puszta gondolatra is: kényes mez-telen testemre a hideg víz szuró, csiklandozó permetezését érezni — tudod amugy is milyen könnyen bor-zong a testem és milyen érzékeny, sima a bőröm — igen, hacsak rá-

gondolok végigvonaglik rajtam va-lami... nem, inkább levetem a ru-hámat...

Pillanat alatt kigombolta magán a ruhát, leeresztette, és a fotellbe dobta. Magas, karcsu alakja tökélete-sen érvényesült a kis ingnadrágban — mert ruhája alatt csak ezt viselte — meztelen vállainak karcsu hajlá-sát, combjainak fokozatosan erősödő formáit, keblének formás gömbölyü-ségét csillogó szemekkel nézte Lola és kéjesen stüppesztette be fölizga-tott testét a puha pamlagba. Hirte-len fölkiáltott.

— Mit csinálsz?

Lia ugyanis leeresztette pántjait, ölen kigombolta a gombokat és az ingnadrág is lesiklott gyönyörű tes-téről a földre.

— Ne haragudj Lola... butus-kám... drága...

Odabujt melléje, összecsókolta, Lo-la kezét gömbölyű kebléhez vezette és érezte, amint a kis marok kemény-re szorítja és lihegve suttogta a fü-lébe.

— Vetközz le... vetközz le te is...

A forró nyári nap széles sávokban szűrődött a budoár nehéz függönyén, a meleg levegőbe illat, szerelmes, csókos, buja, lányillat vegyült...

Egy-, két-, három- és néglámpás **Rádió-készülékek** erős és tiszta hanggal, **rend-kívül olcsón** szerezhetők be lapunk szerkesztősége révén. **Készülékek szakszerű javítása** vagy átszerelése vidékről is.

Győry
Endre
regénye,

mely hónapokon ke-resztül volt hirdelve la-punk hasábjain meg-jelent és mindenütt kapható.

A kapu előtt

olyan páratlan regény, aminőt igen ritka eset-ben szoktak a mai időkben nyilvános ter-jesztésre hozni.

KERINGÓ

GYÖRNYÉNDRE-REGENYE

— Eredeti kézirat —

(12)

Gyönyörű volt mámorosan. A szemei különös fényben izztak, csillogtak, szinte előlángoltak a szemei alatt ködösen, misztikusan, rejtelmesen ülő sötét karikák köréből, nagy keblei gyorsabb, vadabb tempóban pihegtek föl-alá, lábait frivolul átvette egymáson, hogy előcsillantak izmos combján az izgató harisnyakötők. Fölkacagott szilaj, féktelen, buja nevetéssel, azután vadul megragadta, fölkapta a pezsgős poharat, magasba emelte és onnan engedte szájába az italt, szürcsölve, mint valami bódító isteni italt, egész ruhája, keble tele lett pezsgővel, de nem bánta, szinte fűródni akart benne és a mámorban.

Mezeit is vad, szilaj kedv ejtette meg, összecsókolta a nő térdét, a combjait, befurta fejét az ölébe és szeretne volna róla letépni, leharapni a ruhát.

Bódultan, mámorosan, lihegve dőltek hanyat a diványon, Mezei kéjesen nyújtózkodott el és rekedten, ittasan kérte a nőt:

— Szeress... úgy... megadom, amit akarsz...

Behunyta a szemét, testén apró tüzek lobogtak föl a nő forró, szivó, nedves csókjai nyomán és érezte, hogy a nő imbolyogva, félig kuszva, fátýolos, kielégülő szemekkel, izzó, összecsuicsorított, vastag, érzéki ajakkal bukik rá.

Megborzongtak a kéjtől.

XL. FEJEZET

Az anyakönyvi hivatal irnoka közönyösen ragadta meg az itatóst, leitatatta egy vastag könyv csak most teleírt lapját, azután becsapta a könyvet és ásitott egyet, mert már mindenki kiment a szobából.

Olga óvatosan, lassan lépkedett lefelé a lépcsőkön, Pali szótlanul

és komoran, de amelyben nagy adag cinizmus is helyet foglalt, követte. Lenn a kapu előtt várt a kocsi. A kocsis bóbiskolt ugyan, de egyszeriben fölriadt és megragadta a gyeplőt.

Este hét óra lehetett, mikor megérkeztek az új otthonba. Pali komoran járt végig a szobákban, megjegyzéseket tett, sok minden nem tetszett neki, utasításokat adott ki a cselédnek és minden gondja arra irányult, hogy kényelmessé tegye új lakhelyét.

Később vacsorához ültek. Szótlanul, hallgatagon, valamilyen nyomasztó érzés nehezedett rájuk, talán ebben a pillanatban mind a ketten érezték azt a kényszert, amely tulajdonképpen őket arra ítélte és ide jutatta, hogy házastársak legyenek.

Vacsora után Olga bement a hálószobába. Ma rosszul érezte magát. Gyöngye volt és többször szédült, kimerítette a mai nap sok izgalma. Végigheveredett a pam-lagon.

Pali az asztalnál maradt. Szótlanul ült ott sokáig és egy bizonyos fásultságot érzett, nemtörődömséget. Hirtelen elővette az óráját, megnézte és fölemelkedett. A kabátját kereste meg és a kalapja után nyúlt. Olga ijedten rezzent össze.

— El akarsz menni? — kérdezte aggódva, kétségbeesetten, de mégis remélve, hogy amire gondolt, nem fog bekövetkezni.

— El...

Az asszony nem tudott rögtön szóhoz jutni, egy ismeretlen fájdalom mintha megragadta volna a torkát és fojtogatni kezdte, úgy hogy csak nagy nehezen, sirásra görbülő ajakkal tudott egy pár szót szólni:

— És... és hova mérsz?...

— A kávéházba felelt szárazon a férfi — hát mit csináljak itthon, unatkozok... Te álmos vagy, fáradt, feküdj csak le, ilyenkor különben sem szabad túlságosan sokat fáradnod, járnod, még megárt és komplikációk támadnak...

Az asszony nem is figyelt a hosszú beszédre, csak az lebegett a szemei előtt, hogy a férfi elmegy. Most, ma elmegy... Szemei könnybe lábadtak.

— Pali... hát... hiszen... tulajdonképpen ma van a nászéjszánk...

A férfi keserűen nevetett föl.

— Ja úgy? Hát persze... igen... Különben, ha olyan nagyon ragaszkodol hozzá, hát utóvégre itthon is maradhatok...

Vállat vont, kabátját visszaakasztotta a fogasra.

Olga szemeiből lassu könnycseppek indultak lefelé.

— Pali... hát már nem szeretsz? hát ilyen hamar tudsz felejteni, hát nem emlékszel akkor, arra az éjszakára, amikor... amikor odaadtam magam neked, egészen féltél nélküli, mert: szerettelek... és jól tudom, ha akkor nem engedek, ha akkor tudtam volna erős lenni: még ma is szeretnél...

A férfit idegesítette a nő sirása és valahol benn, a lelke mélyén megmozdult valami. Talán bűnbánat volt, de talán csak az emlékek, annak a mámoros, forró, lázas éjszakának a képe, amikor maga mellett érezte ezt a lányt, fiatalágának minden tűzével, remegésével és elkábitotta szűzességének bujasága... az a lány... az az éjszaka...

Odaült az asszony mellé, vigasztalni kezdte. Leccsókolta arcáról a könnyeket, megsimogatta a haját a ruháját és a haj finom selymébőrének határtalan finomsága szívet vakat fakasztottak benne.

Vigasztalta, szépen, szerelmesen Olga hálásan, melegen bújt hozzá és ez a melegség átáramlott a férfi fire is. Az asszony haja belesimogatott az arcába — úgy mint akkor, pongyolája mélyén szunnyadó kebleiből különös asszonyillat szökött föl, — úgy, mint akkor...

Az asszony fölé hajolt és benézett a szemeibe:

— Te most is olyan nagyon szeretsz engem, Olga, mint akkor...

Az asszony vadul, szenvedésszerűen karolta át és magához húzta...

— Nagyon... oh, te nem is tudod, milyen nagyon...

A férfi megremegett. Simogatni kezdte a nő előredomborodó mellét, kemény combjait. Összecsókolta és fejét két keze közé vette.

— Te... te... te kis buta...

Belenézett a szemeibe. Azok a szemek csodálatosak voltak. Boldogság, öröm, aggodalom, szomorúság egyszerre csillogott bennük és fátalosak voltak.

Pali lassan mind közelebb és közelebb hajolt hozzá, az asszony mind inkább és inkább hátrahajolt, majd hátracsuklott a pamlagra. A férfi éhesen, mohón vetette rá magát.

— Olga... Olga...

Az fölsikoltott.

— Pali... jaj... ne... nem lehet... fáj...

A férfi megtorpant. Az asszonyból előáradó buja illat hirtelen megszűnt, a keblek már nem feszítették előre izgatón a könnyű pongyolát, alatta nem remegtek meg kéjesen ruganyos combjai, a haja nem csillogott selymesen, az egész asszonyból egy pillanat alatt csak egyet látott: azt az idomtalan, formátlan, asszonyiasságát elcsúfító domborodást a hasa tájékán.

Fölugrott és szinte undorodva nézett végig az előtte heverő asszonyon. Azután szótlanul nekiindult a szobának és kemény, dühös léptekkel mérte végig, újra, meg újra.

Olga fölemelkedett és ismét könynezi kezdett:

— Ezért haragszol rám... ez-ért?...

Pali dühösen válaszolt a kielégületlenség ingerével.

Hát hiszen te mondtad, hogy a nászéjszakánk van... te mondtad... hát még azt se...

— Oh Pali, Pali...

A férfi csengetett, csakhamar bejött a cseléd. Durván szólt rá, vesse meg az ágát és rakjon tüzet. Álmos és fázik, le akar fekvüdni.

A cseléd megvette az ágat, paraszt hozott be a konyhából és leguggolt vele a kályha elé. Izmos combjaira ráfeszült a könnyű szoknya és az élesen domborodó konturok belehasítottak a férfi sóvár szemeibe.

— Micsoda pompás, erős, kedmény, falusi combok... amilyenek csak egy ilyen nagy darab szüz lányéi lehetnek... hogy szerethet ez... erősen... keményen... soha ki nem fáradva, uj és új támadásra készen...

A cseléd fölemelkedett, pillantása találkozott ura leplezetlen tekintetével, elpirult, lesütötte a szemét és kisietett.

A férfi hosszasan utána nézett és ebben a pillanatban egészen elfelejtette volna az asszonyt, ha az a pamlagon csendesen nem sirdogált volna...

XLII. FEJEZET

Mari fölocsudott mámorából. Künn derengett a hajnal és ő ott feküdt a kis vendéglő különszobájában, a pamlagon, frivol és lehetetlen szituációban, mint akit mámorosan, öntudatlanul nyomott el az álom. Szinte szégyenkezve emelkedett föl és lehuzta magára a kurtá selyeminget, mely föl volt tűrődve a combjain és amelyből künn volt az egyik válla és keble is.

Haja ki volt bomolva, ruhája egy székre dobva hevert mellette. Az is, az inge is, csupa folt volt: valószínűleg a pezsgő...

Fölállt és összeborzongott, érezte szájában összefut a pezsgő ize és most undorodott tőle... nem, most nem inna. Inkább éhséget érzett.

Hosszasan, lustán kinyújtódzkodott, azután fölállt és az ablak függönye mögül kikémlelt az utcára. Odakünn már erősen derengett a hajnal.

Egy ásitást fojtott el és lassan öltözködni kezdett. Fölhuzta selyemharisnyáit, fölkapcsolta harisnyakötőjét, az egyik kis félcipőt a pamlag alól kellett előkeresnie.

A pénztárcájában sok pénzt talált. Biztosan a tegnapi ur... hogy is hívják csak... igen... Mezei tette oda. Nem csunya férfi és meglehetősen kedves... — gondolkozott magában, miközben belebújt ruhájába és hirtelen eszébe jutott, mi is van vele, hová lett, miért ment el ilyen korán.

Kár, hogy elment. Mert éhes volt és szeretett volna valamit enni, de ilyesmire nem akart költeni. Amikor csak lehetett, takarékos-

kodott, pedig mostanában nap-nap után nagyon jól ment dolga, de tudta, hogy az ő pályáján mindig jó a jövőre is gondolni...

Csengetett.

A pincér csakhamar megjelent. Ő fesztelenül, természetesen, minden büszkeség nélkül kérdezősködött:

— Mondja csak, hová lett az az ur, akivel jöttem?

Mert Mari bármennyire kiöltözött és játszott a félvilág szemében az elvált asszonyt, fajtábeli-ekkel szemben egyáltalán nem érezte szükségességét annak, hogy megóvja a látszatot, nem igyekezett másnak föltűnni, csak annak, ami voltaképen...

A pincér megcsipkedte az arcát és bőbeszédűen fogott a mondo-kájába:

— Na hallja, a maga palija csúnyán elázott... kocsit rendelt, de már betenni mi tettük be... mondhatom, nagyon siralmasan nézett ki...

Mari az ő szokott modorában rögtön felhasználta a pincér jóindulatát.

— Mondja drága, nem hozhat nekem valami ennivalót, rettentően éhes vagyok, de nincs pénzem... a pasas megfélekedezett róla, hogy adjon...

Mosolyogva nézett rá és rátette annak vállára a kezét. A pincér megfogta, átkarolta és leültette az egyik székre.

— Várj csak fiam, hozok én neked, amit csak kívánsz... te tetszel nekem... ügyes lány vagy, kedves... nem olyan, mint az a másik, a multkor — tette hozzá félhangon elmenőben.

Nemsokára visszajött, megrakva étellel; odatette Mari elé az asztalra és melléje ült. Mari minden habozás nélkül nekilátott az evésnek és türe, hogy közben a pincér megسيمogassa, megtapogassa a combjait, hisz utóvégre meg kell szolgálnia az ételt.

Az meg nekimelegedett, egyre vágyakozóbban legeltette tekintetét a lányon, egyre közelebb húzódott hozzá, egészen átölelte, később a pamlag felé vonta.

(Folytatjuk.)

„A kapu előtt“ c. Györy-regény mindenüütt kapható!

„Orest” erotikus elbeszélései:

A SZERELEM ISKOLÁJA

— Eredeti kézirat. —

Viruló tavasz volt. Napsugaras légben fürdött a fakadó lomb illatos kelyhét kitarja a kis virág, mint egy szűz leány. Pihenni szállt reá a fénybogár, mint egy ifju. Sejtelmes csönd ült a virágzó táj fölött. Szerelmi életet hirdetett a rideg szikla is, melyet szeliden ölelt körül a repkény.

Arthur és Olga egymás mellett ültek a sziklán. Olga egész izmos teste reszketett a felindulástól és égő piros, csöp kis szája hevesen vonaglott. Artur utána nyúlt a kezének. Olga ki akarta rántani a kezét, de Artur nem engedte. A puha kis öklöt lassan megcsavarta. És Olga felszisszenve ült le a sziklára. Vágytól égő szemük lángoló tekintettel kacérkodott egymással. Artur bizsergő vérrel nézte egy ideig az elsápadó szép leányt, lassan fel-emelte a két kezét, az egyikkel megfogta Olga fejét a puha, fehér, meleg nyakánál úgy, hogy a dus, barna haj egész puha tömege a tenyerébe simult, a másikkal megfogta Olga lágy állát; az egész fejét így maga felé fordította és lassan feléje hajolt. Olga kipirult arcát egyszerre elhagyta a vér; fehér arcából rémülten világított ki a két barna szem s a két ajak ijedten kinyílott. Artur lassan ráhajolt a két kinyílt ajakra. A két ajak hidegen reszketett és a csók az apró fehér fogakat érte. Artur viszszahúzta a fejét és meghökkent, kérdő tekintettel kereste Olga szemét. Olga ragyogó barna szeme azonban akkor már tele volt könnyel. Az arcába forró és piros hullámokkal tért vissza a vér; a lélekzet vétele olyan volt, mint sóhajtás, vagy lihegés. Artur újra feléje hajolt s Olga forró kis szája ekkor egy elepedt, szomjas és ájult csókban tapadt az övéhez.

Artur mosolyogva akart Olga szemébe nézni. Olga mosolyogni próbált, de szája remegve huzódott lefelé, egy ideig lihegve küzdött még a sirással, aztán keserves és harány zokogásra fakadt. Artur megindultan hallgatta. Az Olga sirása! Egész testével zokog. Aztán minden átmenet nélkül egy hangos nevetés. Nincs a világon üdőbb, napfényesebb és virágosabb valami, mint Olga sirása és Olga nevetése.

Olga ráhajolt a fiu kezére s a kéz megnedvesedett Olga sűrű könnyeitől. Fölemelte a lány fejét és az édes, meleg jószagu ajka felé hajolt. De Olga hátrahajította fejét és elvonta ajkát. Mondani akart előbb valamit:

— Szeretlek!

Artur ráhullt Olga két gömbölyű vállára, megkapta kezével a rózsás állát, azután feléje hajolt, ajkuk möhön kereste egymást és nem akart többé elválni. A lány ott remegett a férfi karjaiban.

Vacsoránál Olga csendes mosolygással ült az asztalnál és hallgatott. A többi vendég zsbongott, mint májusban a cserebogarak. Néha-néha ragyogó szemmel ránézett Arturra és a mosolygása ekkor messzenéző és álmódzó édességet kapott.

Később csendesen apjához fordult:

— Apa!

— Mi az kicsikém? — kérdezte Winterfeldt szórakozottan.

— Ma este eljegyeztem magam.

— Na! — kivel?

— Arturral!

Amikor a dolog kitudódott, felhangzott Kórodi Móric, a sebész-professzor hangja.

— Meg vagytok bolondulva?

Csend lett.

— Meg vagytok ti örülve teljesen?

Olga elsápadt.

— Unokatestvérek vagytok és ez már magában döntő érv lenne a házasság ellen. De még hozzá mind a ketten unokatestvérek gyerekei vagytok. A házasság több lenne, mint egy merész kockázat. Öngyilkosság. Gyerekgyilkosság.

Kretinek prooukálása előre megfontolt szándékkal. Hogy jutott ez a beteg gondolat eszetekbe? Örüljétek, hogy apáitok és anyáitok vétkes házasságát nem büntette meg az anyatermészet és hogy a dolog ilyen jól sikerült: te, Olga, egy mongol lárva helyett, amely jog szerint kijárt volna neked, hozzájutottál ehhez a rózsapiros pofához és te, Artur, angol lordimitációként jársz a világban, anelyett, hogy a hülyék intézetében élnéd le életedet. Most azonban vége legyen ennek az istenkísértésnek. Elég volt. Fúj! Szégyeljétek magatokat.

— Mi szeretjük egymást, Móric bácsi, — mondta reszkető hangon a sápadt Olga.

— Annál rosszabb. A tiszta fertőzés. Egy ősi ivadék öngyilkossági ösztöne. El kell hallgattatni és le kell gyűrni az ilyen vágyakat. Erről a házasságról szó se lehet. Te Olga utaz el északra és keress ki magadnak valami eladósodott porosz gárdahadnagyot, te Artur utazz le délre és állj össze a birtokotokon egy egészséges parasztlánnyal. Mikor utaztok?

— Nem utazom, — felelte Olga sápadtan.

— Bizony utazol te, édes lányom, vagy pedig lemondasz a dologról. De, ha minden áron vízfejű gyerekeket akartok, kérem, parancsoljatok. Semmi kockázat... A kretineket megkapjátok, azt az egyetemes orvostudomány nevében garantálhatom.

Olga fehér arccal, összeszorított szájjal, égő szemmel hallgatott.

*

Artur felment Olgáékhoz. Olga bágyadt örömmel fogadta.

— Azt hittem nem jössz.

— Én is azt hittem, hogy nem jövök.

Artur leült. Sokáig hallgattak.

— Hallom, — mondta azután Artur — hogy mulatságból mulatságba repülsz, Olga.

— Igen. Mint egy beteg uszály-hajó.

Hallgattak.

— Hallom, Artur, hogy nagy élet élsz!

— Hm! Hervadt démonokat hordok a gomblyukamban.

Megint hallgattak. Néha összenéztek, aztán gyorsan elfordították tekintetüket. Egészen közel voltak egymáshoz, sokáig mozdulatlanul ültek és nem néztek egymásra, aztán tekintetük találkozott. Artur fölemelte két kezét, a ballal megfogta Olga fejét a nyakánál és a jobbal megfogta az állát. Olga ájuldozó szemmel nézett a szemébe, azután egy hosszú sóhajtással feléje nyújtotta az ajkát. Ennek a csóknak nem akart vége szakadni. Olga a felindulástól reszkető combokkal ingadozott és egész duzzadó testével beletámaszkodott Artur karjába, fulladozva tapadt hozzá két kerek keblével, apró, domboru hasával és részegességben elveszten adta vissza a csókjait. Azután hirtelen megrázódott, sirásra fakadt és kirohant.

*

Este Artur és Móric bácsi vitatkoztak.

— Móríc bácsi, az orvostudomány-nak voltaképpen semmi joga nincs rá, hogy ezekről a kérdésekről véleményyt mondjon, tehát emberek soráról döntsön.

— Hogy a pokolba ne volna?

— Az átöröklés egész területe tulajdonképpen még terra incognita a tudomány számára. Amit az átöröklés törvényeként szokás emlegetni, az egyelőre dus fantáziájú emberek hülye kombinálata.

Olga is beleszólt.

— Abban ma már senkisék kétkedik, hogy unokatestvérek házasságából nem születnek degenerált gyerekek, az csak fantázia. De még apa és lánya, testvér és testvére közötti viszonyból se. De te, Móríc bácsi, még a belvederei Apollót is degenerálnak bélyegeznéd! A fáraók csak a testvéreiket vették feleségül és Artur meg én fűtülünk a teóriára.

— Én a vízfejnél és a kretinizmusról maradok. Tulságosan nagy kockázat ez a házasság. És megéri? Ugyan, menjetek, hogy érne meg? Az a kis nyugtalanság, amit szerelemnek neveztek és éreztek és ami csak a fiatalságotok lobogása! Ugyan menj, egy ilyen viruló szép lány, minden férfi utánad fordul az uccán, hát válassz ki közülük egyet: a leg-egészségesebbet, a legszebbet, a leg-erősebbet...

— Én Arturt szeretem.

*

Hetek múlva Artur az uccán szem-betalálkozott Olgával. Elkísérte. Szótlanul mentek egymás mellett. Kint, a liget táján már egészen besötétedett. Olyan rossz volt a világítás, hogy alig lehetett látni. A bizonytalan járás következtében a karjuk folyton egymáshoz ért, a combjuk is. És Arturnak egyenesen meg kellett fognia Olga meleg karját. Megálltak. Artur remegő kezében reszketve pihent Olga karja. Artur végre odahajolt Olga felé és Olga a két kar között ingadozva, forró elszántsággal, ugraszólván keserű részegségben viszonozta Artur csókját, egészen addig, amíg lépések nem hallatszottak. Ekkor Olga kitépte magát Artur karjai közül és elrohant.

*

Vacsora után Artur összegyűjtötte a család öregjeit és nyugodtan közölte velük:

— Megházasodok Olgával!

Nagy felzudulás támadt.

— De a gyerekeitek!

— Nem lesz gyerekünk, — mondta nyugodtan Artur.

Ismét nagy felzudulás támadt.

Három hét múlva megvolt az esküvő.

*

Két év mult el gyerek nélkül. Móríc bácsi egyre kérdezte:

— Mikor mentek végre szét? Nem kezdi még Artur törni a házasságot? Olga nem unja a dolgot?

— Móríc bácsi, ne haragudj, te... szóval te nem tudod, mi a szerelem!

— Ééén?

— Oh igen, azt tudod, mit jelent minden hónapban más nővel foglalkozni. De csak nem hiszed, hogy az, ami téged arra bír, hogy a körötted keringő szédült nők közül hol az egyiknek, hol a másiknak oda dobod a szultáni kendőt, — csak nem hiszed, hogy az a szerelem? Csak nem hiszed, hogy tudod, mi a szerelem?

— Két ember tökéletes felolvadása egy közös érzésben, — felelte Olga.

— Elég! — üvöltött fel Móríc bá.

— Rettenetesekek az intellektuális nők. Ezek fertőzik meg az emberiséget egy átkozott új szentimentalizmussal. A fehér emberiségnek tönkre kell mennie miattuk, mert a férfiak asszonyuralom alá kerültek. A görögök a hasukat tartották volna nevetükben az ilyen érzéseken. Manapság olyan nőkbe hálnak bele, akit sohasem láttak. Európára ráborul ez a rózsaszínű téboly. Az európai ember nem tud többé igazán örülni egyetlen nőnek se, mert nem a nő nagyszerű intézményét szereti, hanem egy soha nem volt és soha nem lesz nő. A szerelmet szereti. A szerelmet keresi, amit pedig nem lehet megtalálni! Ezzel van az egész fehér emberiség elfoglalva. Jöttek ezek az intellektuális nők. Az istenfaját!... egy rózsaszínű alsószoknyával kötik be Herkules szemét, hogy ne lássa, milyen sötétlen lény az a nő, akinek a lábánál ül. A nők megérdemelnék, hogy hárembe rakják őket azért, mert ilyen megátalkodottan küzdenek a természet parancsszava ellen. A szerelem a természet cselfogása minél tökéletesebb nemzedék nemzése céljából. Ebből vonja le a konzekvenciákat a him is, de vonja le a nőtény is.

— Bah, ma nem a gyermek a fontos. Ehhez csak azok a férfiak ragaszkodnak, akik magukat csak himnek tekintik és tán akad olyan nő is...

— Szamarak vagytok. Móríc bácsi elrohant.

*

Egy este Olga így szólt Arturhoz:

— Én gyereket akarok! Hogy szeretném én, ha gyermekem lenne

— Lásd be, hogy ez lehetetlen!

— Hiába látom be, a vágyam azért nem lesz kevésbé égő.

— Értelmes embernél a belátás csökkenti a vágyak hevesességét.

— Ezt olyan ember mondhatja csak, aki soha életében egész lelkével nem vágyódott valamire.

A beszélgetesből olyan összeveszés lett, amilyen náluk eddig nem fordult elő.

— Hogy támadt fel benned voltaképpen ez a vágy?

— Én magam sem tudom. A cseledelem kint ült a konyhában és megszoportatta a gyermekét.

— Jó. Ez érthető. A háboru is részes ebben. A természet pótolni akarja az elpusztult sok emberéletet. Kevéssé megtisztelő feladat ugyan katonanyagot liferálni a legközelebbi háboru számára.

— Mi értelme így az életnek?

— Mi értelme van? Hát csak nem estél abba az együgyű tévedésbe, hogy az élet értelmét a szaporodás adja meg?

*

— Olga!

— Mi az?

— Hallottál már valaha arról, hogy férfiben az a vágy támadt volna fel, hogy apává legyen? Ilyen görbe részegség még nem volt a világon. És én...

— És te?

— Én megdöglök attól a vágytól, hogy gyermekem legyen.

Olga sirni kezdett, Artur szeme is könnyes lett és egymást átölelve úgy érezték, mintha halottat siratnának, a halott gyereküket, aki nem szület-hetik meg. Ez a gyászolás egy időre békét teremtett közöttük. Egymásnak fuldokolták el a vágyukat, de ha az egyik elvesztette a fejét, a másik józan maradt. A nagy vágy feljajdulása közt is megjelent a beteg, nyomorék, hibás elméjű gyermeknek rettenetes képe és akit elragadott a vágy, az a vágyának a lobogásával, és aki józan maradt, az a józan-ságának a jégcsapjaival sebezte meg a másikat. Az öleléseik kinban fetrengőek, tikkadtan epedőek, porig megalázóak voltak, mert nem adhat-ták magukat teljesen oda egymásnak.

— Olga, a legjobb, ha válunk!
Nem?

— De igen!

Artur megcsókolta Olga kezét és ment. Holmiját Olga utána küldte a szállodába.

Móric bácsi nevetett:

— A szerelem a természet egy finom kis trükkje. Megbuktak a szerelem iskolájában!

Elváltak.

*

Olga elment Aladárhoz, Artur Magdához.

Ha Magda felemelte lesütött szempilláit, zöldbe álmódó tekintete volt.

És gyereke lett Olgának is, Arturnak is.

És ekkor elváltak Olga Aladártól és Artur Magdától és Olga és Artur egymásé lettek újra és Aladár Magdát vette el. Meg volt most már a gyerekük.

És Olga kislánya meg Artur kislánya husz év múlva egymásé lettek a rokonság dacára és nem vízfejű kretineket, hanem intelligens, erős gyerekeket nemzettek.

Csak Móric bácsi, a fehérhaju, öreg, konzervatív Móric bácsi csóvalta bölcs fejét és egyre azt hajtotta:

— A szerelem a természetnek csak egy finom kis trükkje.

— Vége. —

H U M O R

— Mondja pincér, mindig ennyien vannak ebben a szállodában?

— Nem kérem, néha még kevesebben is.

*

Egy uszodában két sportember beszélget:

— Mit csinálsz holnap?

— Halászni megyek...

— De holnap péntek van, pech-es nap.

— Na, hátha a halak számára lesz peches.

*

Egy világháborúban résztvevő és családott harcos keserű tünődése:

„A kitüntetések és érdemrendek olyanok, mint a repülőgépről lehulló bombák: a front mögött esnek le és ártatlanokat találnak“.

Miss Ellie Morton

amerikai detektív nő angol eredeti feljegyzéseiből magyar nyelven lapunkban eddig a következők jelentek meg:

31-ik számban:

A titokzatos csábító

Miss Ellie Mortonnak legelső erotikus bűnyügyi nyomozása New-York arisztokrata életéből.

32-ik számban:

A szerelem kalmárjai

Miss Ellie Mortonnak és a népszerű moziszinész Harry Piel bravuros kalandja és élet-halál harca kínai leánykereskedőkkel. Pompás erotikus jelenetekkel.

33-ik számban:

A hollywoodi rém

Szenzációs bűnyügyi leleplezés Hollywoodból, a mozifilmek hazájából, ahol fontos szerep jut Dulcie Nodin kisasszonynak, a „New-York Herald“ kitűnő munkatársának. Ez az elbeszélés telve van a legerőteljesebb részletekkel.

34-ik számban:

A golkondai maharadzsa

A hatalmas hindu fejedelem, aki más bűnyügyek révén miss Mortont ismeri, szerelemre gyullad a kitűnő detektív kisasszony iránt és a legképtelenebb, legbizarrabb dolgokra képes, hogy miss Mortont háremébe csálja.

35-ik számban:

Gyilkosság a tenger alatt

Eróikus bűnyügyi dráma a homoszexuálisok életéből. Amerikai multimilliárdosok, akik egy homoszexuális klubnak a tagjai, mélyen a tengerben egy külön várost építenek, ahol azonban lábra kap a rendes, normális szerelem.

36-ik számban:

A golkondai maharadzsa hálójában

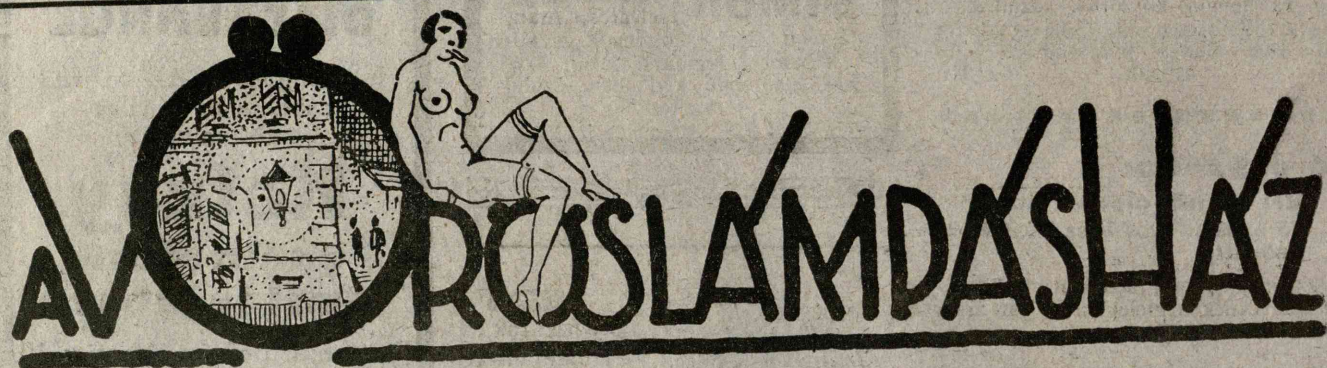
A hatalmas hindu fejedelem nem mond le arról a tervéről, hogy miss Mortont bírja és egy egyiptomi utja alkalmával Morton kisasszonyt Kairó főuccáján ravasz kelepccébe csálja. Ellie Morton a maharadzsa hálójába kerül, ahonnan Dulcie, a kitűnő riporternő szabadítja ki. A dolog azonban nem egyszerű, meri a csodaszép hindu uralkodó miss Mortonra is mély hatást gyakorol. Miss Mortonnak ez az elbeszélése nem a nagy nyilvánosság részére készült.

37-ik számban:

Kínai leánykereskedők

Miss Ellie Mortonnak egyik legérdekesebb kalandja, ahol halmába kerül a kínai leánykereskedőknek és maga is majdnem áldozatává lesz az undok sárga embereknek.

Amennyiben a fent nevezett Miss Morton-számok az újság-árutóknál már kaphatók nem volnának, a kiadóhivatal azokat rendelés esetén bárkinek megküldi. Egyes példányok ára bélyegeken is beküldhető. Utánvétellel küldve, 20 leiel drágább.

Kubán Endre regénye

Keringő című regényünk ma-holnap véget ér és akik ezt a regényt figyelemmel olvasták, bizonyára kíváncsiak lesznek legújabb regényünkre. Már most bejelenthetjük olvasóinknak, hogy legújabb regényünk

A vöröslámpás ház

lapunk közeli számaiban kezdődik meg és nagy terjedelme miatt körülbelül 3-4 hónapon keresztül jelenik meg folytatásokban. Szerzője KUBÁN ENDRE, a romániai magyar újságárda egyik igen régi és legjobbnévű tagja, akinek nem egy könyve aratta a legnagyobb sikert a könyvpiacra. — Maga a szerző erről a regényéről a következőket mondja:

„Ezt a regényt nem az erotikum kedvéért írtam. Tanításul, okolásul szántam. Megtutatom benne, hogy milyen lelki vívódásokon, gyötrődéseken megy keresztül a fiatalember, akit a kamaszkorban magára hagynak ahelyett, hogy felvilágosítanák a nemi életnek rája leselkedő titkai felől. És megmutatom a regényben azt is, hogy milyen lesz egy a természettől buja vérrel megvert leány, aki zsenge korában elveszti a vezető édesanyját és aki számára nem gondoskodnak idejében más megfelelő vezetőről. Kővágó Jani és Dorák Klári történetét tehát elsősorban a szülők számára írtam meg. Lássák be: rajtuk áll, hogy gyermekeik ilyen megrázkódtatásokon ne menjenek keresztül. Hogy a történetet nem mondom el virágnyelven, hogy erős színeket és leplezetlen szavakat használok: az a regény keretéhez tartozik.”

A regény érdekes témához nyúl és érdekes cselekményt hoz magával. Sok helyütt megható és az olvasó szemébe könyvet csal, sok helyütt pedig oly lebilincselő, hogy az ember nem akarja letenni a kezéből. Irodalmi szempontból pedig egy értékes, klasszikus művet képez, amely irodalmi körökben is fel-tűnést fog kelteni. A regény első része lapunk 39-ik számában fog megjelenni!